

ПРОЩАННЯ

Ми в Бостоні. Йде дощ. Я плачу... І мені збіса холодно. Мені знадобилася секунда, щоб пригадати, але тепер я чітко все пам'ятаю. Лікарня й моє тіло, що корчилось в судомках, не витримуючи болю від ран.

Так, саме так. Я... ми...

Я дивлюся в ніжні карі очі Вінн, тонучи в цих глибоких медових озерах.

Ми вмираємо.

— Давай, нам треба наздогнати інших, інакше ми залишимось позаду.

Я підіймаю очі на неї й хитаю головою.

— Не цього разу, люба. Йди без мене. Побачимось пізніше.

Дивлячись на Вінн, я відчуваю тепло в грудях — холод у моєму тілі починає відступати. Вона підймає руку й ніжно торкається моєї щоки, проводить лінією щелепи, повертаючи моє серце до життя.

— Ти впевнений?

Я хочу сказати «ні». Хочу благати її не залишати мене самого. Я *хочу* піти з ними. І сльози котяться з очей, коли ковтаю всі ці егоїстичні думки.

— Так. Я впевнений.

Вінн зникає. Ліам зникає.

І я залишаюся у темряві сам.

І ЛАНСТОН

— Не плач, — казав мій батько, черствий і бай-
дужий. — Я вдарю тебе сильніше, якщо ти,
блядь, заплачеш. До крові, якщо доведеться.

Мене знову покарали за малювання. Мій батько зне-
важав мистецтво, казав, що воно створює дурні уми
та зневажливі душі. Він ненавидів мене всім своїм
єством — я знав це з шести років. Він плював на мене,
грізно поглядав і говорив слова, яких я ще не розумів.

Однак я усвідомлював емоцію за цим — ненависть,
що випромінювали його плечі, його постава, ніби він міг
ударити мене будь-якої миті. Я знав, що собака був для
батька дорожчим за мене.

Собака отримував похвалу, ласку та пестощі, а я —
синці та подряпини від вішалок для одягу та лійок для
душу. Це почалося, коли мені виповнилося вісім років,
і я став більш відверто висловлювати свою думку про
несправедливість його ставлення до мене. Моє усвідом-
лення тієї жорстокості тільки дратувало його ще більше.

І хоча я знав, що батько мене не любить, боже, я що-
сили намагався змінити його думку. Якби я тоді знав, що
нічого не допоможе.

Я чимдуж стискав щелепи й ховався у своїх думках,
думаючи про бейсбол і тихі місця, куди я міг би втекти,
коли все закінчиться. Це було єдине, що допомагало,

щоб я не зламався психічно, як минулого разу. З такою
долею не можна було боротися.

Бам.

Моя потилиця вибухнула болем. Я прикусив нижню
губу, стримуючи сльози лише силою волі. Я знав, що
якщо заплачу, буде ще гірше.

Бам. Бам. Бам. Бам. Бам.

Я сидів, згорбившись у ванні, міцно обіймаючи колі-
на руками, терпляче чекаючи, поки біль вщухне. Але
того дня батько здавався особливо розлюченим, і я втра-
тив лік ударам лійкою для душу.

Коли він закінчив, то важко дихав, а потім пішов, не
зронивши ні слова.

Деякий час я сидів нерухомо, даючи свідомості прийти
до тями. Потреба втекти була надзвичайно сильною,
і я хотів зникнути назавжди.

*Якщо батько так відчайдушно хоче, щоб я зник,
чому б мені просто не піти?* Я обмірковував це, зми-
ваючи кров із потилиці, і продовжував думати, йдучи до
бейсбольного поля. Я довго думав про це.

*Якщо моє існування приносить йому тільки страж-
дання, то я повинен піти.*

Але мені було лише вісім років, і я не знав, як втекти.
Як піти.

Зростаючи, я почав розуміти, що існує чимало спосо-
бів піти.

Коли мені виповнилося шістнадцять, я вперше спро-
бував накласти на себе руки. Люди ганьбили мене і ка-
зали, що я егоїст і прагну уваги. Що якби я й справді
хотів померти, то всадив би кулю собі в голову. Вони
казали, що я боягуз.

Як же гидко і неприємно говорити таке іншим. Дають мені варіанти та поради? Я не хотів всаджувати кулю собі в голову. Я не хотів знищувати єдину частину себе, яка мені подобалася... мій розум. Темний і прекрасний, як колись сказала мені бабуся.

Я боявся. Я хотів піти — стати спогадом. Дати батькові відпочити від мого існування, чого він так відчайдушно потребував.

Лише значно пізніше я отримав допомогу. На другому курсі коледжу кілька людей порадили мені звернутися до терапевта. Спочатку я образився, бо, як казав собі: «зі мною все гаразд».

Однак турбота та ніжність, з якою вони пояснили, що терапія допомагає краще зрозуміти себе, відкрили для мене нову можливість. Саме на ній хтось вперше в житті сказав мені:

— Це не твоя провина, Ланстоне.

— Що саме? — запитав я.

— Це не твоя провина, що батько знущався з тебе й не любив. І це не твоя провина, що ти страждаєш від психічного розладу.

Я плакав до кінця сеансу. Я ридав, як дитина, бо вперше відчув, що можу це робити без наслідків. Терапевтка не вдарить мене, не заподіє мені болю. Я це знав.

Коли вона запитала мене, чому я плачу, намагаючись допомогти мені впоратися з емоціями, я не міг говорити. Я навіть не міг думати. Все, що я міг зробити, — це похитати головою.

Це не моя провина?

Потім, через роки, я перетворив цю думку з питання на твердження, і ці слова стали моєю щоденною мантрою.

*Це ніколи не було моєю провиною.
То чому я й досі хочу померти?*

Я безнадійний романтик. Завжди таким був.

Я вірю в любов. У її найчистішій формі — у найінтимнішому та найбезкорисливішому прояві, якою вона має бути. І померти молодим, захищаючи двох людей, яких я люблю більше, ніж може витримати моя стражденна душа, — це акт любові, який я повторював би вічно, якби довелося.

Я завжди думав, що привиди страшні або безпідставно злі на світ. Тепер я розумію, що вони просто люди — люди, які страждають так само, як ми страждали за життя.

Привиди — це смуток і жаль. Наші серця страждають так само, як і серця живих.

Мені не подобається думати про те, що завдає болю. Про слова, які залишають синці та гнійники. Я довго і наполегливо думав про те, чому я ще не перейшов у потойбіччя, або до раю, або до того місця, що чекає на нас після смерті.

І знайшов лише одну причину: жакливі, нікчемні, *незавершені справи*.

Кожен фільм жаків, який я був змушений дивитися (дякуючи Ліаму та Вінн), навчив мене, що привиди або прагнуть помститися, бо їм було завдано неймовірної кривди, або передати повідомлення комусь, до кого вони відчайдушно прагнуть дістатися.

То чому ж я досі тут? У моєму серці немає бажання помститися, і я не маю таємного повідомлення, яке потрібно передати. Я вже попросився. Хіба це не той

момент, коли я просто... не знаю, повинен поринути у світло чи щось таке?

Чому в моїх грудях стільки страждань і смутку? І чому я й досі такий, збіса, пригнічений?

Це питання на мільйон доларів.

Я дивлюся на порожнє пшеничне поле, де Кросбі стріляв у нас, і розмірковую над цією жахливою думкою. В цьому місці я іноді втрачаю відчуття часу: коли ти мертвий, то маєш багато часу, щоб думати про різні речі та поспостерігати, як життя продовжується без тебе. Я виявив, що це місце для мене надзвичайно зворушливе, навіть попри те, що тут відбулися жахливі події і тієї ночі загинули дві людини.

Вітер холодний, але на деревах уже розпускаються бруньки перших весняних квітів. Я вдихаю запах болотистого поля і думаю про Перрі. Звичайно, якщо він зміг знайти спокій, то я теж зможу. Шкода, що я не можу сказати Ліаму, що Ніл чекав на нього, як він і сподівався.

Було дуже приємно спостерігати, як Ніл і Перрі зникають у потойбіччі, усміхаючись один одному з величезним полегшенням, ніби з їхніх плечей зняли тягар болю. Я почав збирати коробку з нотатками про те, що потрібно сказати їм, коли ми знову зустрінемося.

Ліам і Вінн поїхали до Бостона п'ять років тому. Вони відвідують мою могилу кілька разів на рік, приносять мені бейсболки та ведуть односторонні розмови, які мені дуже подобаються.

Я здригаюся від реготу — це просто усцятися як смішно, бо хто ж приносить кепки померлому? Але мені подобається, коли вони залишають мені речі. Мої

пальці торкаються краю нової бейсболки, яку вони залишили кілька місяців тому.

В голові не вкладається, що минуло вже так багато часу.

Я нарешті встаю й обтрушую штани, вирішивши сьогодні раніше повернутися до «Гарлоу Санктум».

Можна подумати, що я тут якась велика шишка. Заради бога, це місце навіть назвали на мою честь, але ні, Джеріко й досі тут бос. Він, як і раніше, зарозумілий мудак, який постукує по своєму блокноту, наче йому терміново потрібна п'ята сигарета за ранок.

На місці «Гарлоу» збудували нову будівлю, яку мої любі Вінн і Ліам назвали «Невер Гейвен», але для нас, привидів, «Гарлоу» перейшов разом із нами у міжсвіття. Все залишилося як було: затишним і сповненим ностальгії. Це місце живе завдяки безлічі спогадів, і за останні п'ять років чимало привидів складали мені компанію.

Однак, досить сумно, що ніхто з нас не зміг нормально продовжити жити.

У житті не було справедливості — чому ж у смерті має бути інакше?

Та годі, це занадто великі очікування. Та принаймні ми страждаємо разом до самого гіркового кінця. Це краще, ніж бути самотнім. Ми разом у темряві.

Єдине, що змінилося, — це мій обтяжений розум. Я більше не страждаю довгими ночами, дивлячись на порожню стелю та бажаючи померти. Тепер я дивлюся на ту саму стелю та бажаю взагалі не існувати. Гадаю, це врятувало б мене від страждань.

Жодної справедливості.